

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
Nebezpečně
návykové noci

ABBY GREENOVÁ

NEBEZPEČNĚ
NÁVYKOVÉ NOCI

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

na příbězích se společným „jmenovatelem“ něžného romantického citu mě baví „ten zbytek“. Tedy kulisy, do nichž autorky dokáží příběhy zakomponovat. Tak například tento měsíc hned dvě povídky mají kriminální charakter – začínají únosem, dokonce i na vraždu tam dojde. Které že to jsou? Mou svobodu za tvou od Jackie Ashendenové a Pod plnými plachtami, kterou pro Vás napsala Amanda Cinelliová.

Jedna povídka je tak trochu podobenstvím o zlu, jež možná není úplným zlem, ale vždycky číhá hned vedle. Maisey Yatesová ji pojmenovala A sežehly je plameny. Symbolická jsou i jména tří královských bratří, kolem jejichž osudu se děj točí. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi – to byl ten, co vstal z mrtvých (ale to už jsem prozradil moc!).

V Nebezpečně návykových nocích od Abby Greenové budete mít možnost se začíst do rodinné ságy – jde totiž o druhý příběh ze série o bratrech Marchettiových. No a příběhy Jak se krotí playboy od Michelle Smartové a Proti jeho pravidlům, jež sepsala Melanie Milburneová, mají zase společný určitý typ hrdiny. Bohatého a lehkomyšlného muže, který si chce jenom užívat... tedy až do chvíle, než zjistí, co je v životě opravdu důležité.

Ale to Vy přece dobře víte...

*S láskou
Váš Harlequin*

Abby Greenová

**NEBEZPEČNĚ
NÁVYKOVÉ NOCI**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Innocent Behind the Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8114-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8115-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8116-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž

Byl to nejkrásnější muž, jakého Zoe Collinsová v životě viděla, a to už něco znamenalo, když ji momentálně obklopovali fyzicky nejdokonalejší modelové a modelky.

Seděl v první řadě, takže musel být důležitý.

Rychle si uvědomila, že na něj zírá, a rozhlédla se po obrovském tanečním sále, který se proměnil v pohádkový les se skutečným stromem uprostřed přehlídkového mola. Ve vzduchu se vznášela směs drahých parfémů stovek přítomných hostů, kteří posedávali kolem a čekali na začátek přehlídky.

Srdce jí stále bušilo jako splašené po tom, co se jí právě povedlo.

Stála před Grand Palais a pořizovala snímky influencerů, kteří přicházeli na přehlídku, a čírou náhodou si všimla jednoho ze zaměstnanců cateringu, jak kouří v boční uličce. Když vešel dovnitř, dveře zůstaly otevřené a Zoe využila příležitosti, aby se dostala do svatyně.

Kdyby se jí povedlo dostat do novinářské zóny na konci mola, kde už stáli seřazení fotografové, mohla by se je pokusit přesvědčit, že je jednou z nich. I když nebyla. Věnovala se focení jen pro zábavu a většinu se naučila sama.

Neexistoval způsob, jak by mohla získat oficiální

akreditaci. A jako by to někteří fotografové vycítili, začali si ji podezřívavě prohlížet. Sklonila hlavu a schovala se za závoj vlasů. Doufala, že si nikdo nevšimne, že nemá kolem krku oficiální visačku.

Doslova nadskakovala vzrušením. Nikdy na skutečné módní přehlídce nebyla a vždycky o její návštěvě snila. Zároveň s tím, že se stane uznávanou módní fotografkou. Už od dětství utíkala k lesklým magazínům a ztrácela se v úžasných módních kampaních, vytvořených těmi nejlepšími světovými fotografy a stylisty.

Ale proniknout do úzce sevřeného průmyslu bylo jako lézt na Mount Everest bez kyslíkového přístroje. Bez kontaktů a zkušeností naprosto nemožné.

Věděla, že by na sebe neměla upozorňovat, ale nedokázala odolat touze se na toho muže ještě jednou podívat.

Uvědomila si, že je toho na něm mnohem víc než jen pěkný vzhled. Vznášela se kolem něj jistá aura neproniknutelnosti. S nikým se nebavil. Na nikoho se nedíval. Jen pravidelně kontroloval svůj mobil. Uvolněně, ale přesto přísně. Se zájmem, ale naprosto netečně. Rezervovaně.

Z toho, jako si podmaňoval své okolí, Zoe usoudila, že musí být vysoký. Měl široká ramena a štíhlé tělo. A velmi krátké vlasy, až vojenského střihu. Ve světle místnosti se zdály tmavé, ale ani hnědé nebo černé. Spíš takové tmavě blond.

A jeho ostře řezaná tvář ji přiměla zvednout foťák, aniž by si uvědomovala, co dělá. A když se zahleděla skrz hledáček, doslova se jí zastavilo srdce.

Takhle zblízka nebyl jen nádherný, ale přímo jí bral dech. Vysoké lící kosti, hluboké oči. Smyslná ústa, která slibovala hřích. Silná čelist se stínem počinajícího strniště.

Jeho kůže měla mírně olivový tón. A pak zvedl hlavu a zadíval se přímo na ni. Zoe ztuhla. Měl úchvatné oči. Tmavě šedé. Chladné. Cynické. Obezřetné.

Jednala instinktivně. Položila prst na spoušť a ozval se zvuk, který zachytil tuto chvíli navždy.

Ale než vůbec stihla spustit foťák, kdosi se kolem ní mihl, popadl ji za kabát a obrátil zády k molu.

„Kdo kčertu jste a proč mě fotíte?“

Zoe matně vnímala, že i jeho hlas odpovídá zevnějšku. Hluboký a autoritativní. S nepatrným přízvukem. Také si uvědomila, že je mnohem vyšší, než předpokládala. Měl hodně přes sto osmdesát centimetrů a dosahovala mu sotva pod bradu.

Prohlédl si ji od hlavy až k patě. „Kdo jste? A kde máte akreditaci?“

„Já...“, zaváhala a její suverénnost se rozplynula. Ztěžka polkla. „Žádnou nemám.“

Zaslechla, jak si ostatní fotografové cosi mumlají a rozpaky celá zrudla.

„Omlouvám se. Viděla jsem otevřené dveře a prostě jsem –“

„Myslela jste si, že se sem můžete nelegálně vetřít?“

„To je trochu přehnané, nemyslíte?“ vykoktala.

Popadl ji za paži a táhl ji podél přední řady k hlavním dveřím na druhé straně místnosti, než kudy vešla. Tváře jí hořely ponížením. Kdo si kčertu myslí, že je? Chová se jako soudce a kat zároveň. Proklouznout na módní přehlídku přece není zločin století!

Zoe postřehla, jak si lidé stahují nohy pod sebe, když kolem nich procházejí, a zahlédla i několik znechucených známých tváří.

Jakmile se ocitli na druhé straně dveří, pustil ji. To už k nim spěchala ochranka, ale muž zvedl ruku a zastavil je. Bez dechu k němu vzhlédla. Žilami jí proudil adrenalin a něco, co znepokojivě připomínalo vzrušení.

„Kdo jste?“ Protřela si paži, i když jí nijak neublížil.

Muž neodpověděl a místo toho sáhl pro její fotoaparát. Přetáhl jí ho přes hlavu, než ho vůbec stačila zastavit.

Zareagovala instinktivně a natáhla se po něm. „Hej, to je můj foťák. Nemůžete –“

Dlaní položenou uprostřed hrudníku ji zastavil.

Zděšeně sledovala, jak zkušeně začal projíždět fotky, přičemž pravděpodobně narazil na svůj portrét a všechny, které pořídila venku.

Stáhl z ní ruku a ve druhé sevřel fotoaparát. „Tohle si vezmu. Můžete jít.“

Zoe ztuhla. „Nemůžete mi jen tak sebrat moji věc!“

Moji nejcennější věc.

Ten foťák patřil otci a nosila ho všude s sebou už od té hrozně –

Rychle něco vyhrkla, jen aby zahнала nevíтанé myšlenky. Teď o ně nestála. „Jste z ochranky? Můžete klidně všechno smazat, je mi to fuk. Jen mi prosím vraťte foťák.“ Zpanikařila a pokusila se mu ho vzít.

Muž se zatvářil nevěřičně. „Vy nevíte, kdo jsem?“

Znovu se na něj podívala. Neudržovala si povědomí o současné popkultuře ani neholdovala bulvárním magazínům, ale byla si celkem jistá, že to není žádný herec nebo zpěvák. Ačkoliv jí připadal poněkud povědomý. Možná to byl nějaký model. Rozhodně tak vypadal. I když v něm bylo něco syrového – jako by se nikdy nedokázal podřídit dost na to, aby mohl pózovat před objektivem.

„Nejste z ochranky?“

„Jsem Maks Marchetti.“

Podíval se na ni a ona mu pohled šokovaně oplácela.

Maks Marchetti.

Vyzývavě nadzvedl obočí. „Marchetti Group? Vlastníme módní dům, na jehož přehlídku jste se právě vetřela.“

Zoe cítila, jak jí z tváře vyprchává veškerá barva. „Vím, kdo jste,“ zašeptala.

Důvodem, proč ho okamžitě nepoznala, byl fakt,

že byl tím nejsamotářštějším ze tří bratrů, kteří po otcově smrti před několika lety zdědili celou firmu.

Marchetti Group figurovala mezi těmi nejexkluzivnějšími firmami a od té doby se vyšplhala až na samotný vrchol. Vlastnili téměř každou nejluxusnější značku v daném odvětví, a pokud tomu tak nebylo, zrovna pracovali na jejím získání. Ty, které nespadaly do jejich portfolia, za to prostě nestály.

A tento muž byl Marchetti. Což znamenalo, že si mohl koupit každého v této místnosti.

Začala hrát hudba. Zoe předpokládala, že přehlídka právě odstartovala. Jenže on stále upíral svůj znepokojivě ocelový pohled na ni. Jako by mu bylo úplně jedno, že nestihne začátek. Vzpomněla si na otažitost, kterou z něj před chvílí cítila.

„Neměl byste být uvnitř? Pokud mi vrátíte foťák, zmizím a už mě nikdy nevidíte.“

Maks Marchetti shlížel na ženu před sebou. Otřásla jím víc, než si byl ochotný připustit. Na první pohled byla průměrná. Jak výškou, tak i váhou a postavou. Štíhlá. Vlastně spíš drobná. Ale bylo tam cosi, kvůli čemu z ní nedokázal spustit oči – něco, co přilákalo jeho pozornost, když zvedl hlavu a spatřil objektiv fotoaparátu namířený přímo na jeho tvář.

Měla medově zlaté vlasy na ramena. Precizně tvarované obočí. Oválný obličej. Rovný nos. A poutavé modrozelené oči. Akvamarínové. A moc krásné.

Vlastně víc než krásné.

Ale měla jizvu – téměř tři centimetry dlouhou prohlubeň, která jí protínala horní ret. A všiml si i další, která běžela od lícni kosti až k linii vlasů. Zaujaly ho.

Jako by vycítila jeho pohled, rychle sklopila hlavu a schovala se za vlasy. „Je neslušné takhle zírat.“

Maks odolal nutkání natáhnout ruku a zvednout jí bradu, aby na ni viděl. Byla pro něj naprosto cizí.

„Je neslušné se někam vetřít bez pozvání.“

Znovu se na něj podívala a v očích jí zaplálo.

Rámovaly je dlouhé, husté řasy. Neměla na sobě žádný mejkap a její pleť byla bez chybičky. Až na ty jizvy. Připomínala mu bledé okvětní lístky růží s náznakem růžové. Přimělo ho to přemýšlet, jak asi vypadá v zajetí vášně. Ztmavly by jí oči? A měla by rudé tváře?

Nečekaně se ho zmocnila neovladatelná touha. Nebyla totiž jen krásná. Byla nádherná, ale způsobem, který se ho dotýkal. Hýbal doslova celým světem, aby oslavoval krásu, až se k ní stal téměř netečným. Jenže ona představovala něco, co nikdy dřív neviděl. Byla nenápadná. A podmanivá.

Dio. Co to s ním kčertu je?

Ustoupil o krok zpátky. „Odejděte a já vás nebudu žalovat za vniknutí na cizí pozemek.“

Zoe zbledla.

Ignoroval svoje svědomí. „Neumožňujeme paparazzi vstup na naše přehlídky.“

Pootevřela ústa a přitáhla jeho pozornost ke svým rtům. Plné a šfavnaté. Hebké. Lákavé. Znovu se zadíval na její jizvu.

„*Nejsem paparazzi.*“

Narovnala se v ramenou a celá se třásla, jako by ji urazil. Maks musel uznat, že je dobrá herečka. Ignoroval touhu znovu si prohlédnout její tělo, a místo toho se jí pořádně zadíval do očí. Krev se mu hnala žilami a představovala nevíтанé rozptýlení. Nebo přitažlivost...

„Obávám se, že vplížení se na jednu z největších módních přehlídek sezony, které se účastní jen ti nejvybranější hosté, ve mně vzbuzuje trochu podezření. A v žádném případě o tom nehodlám diskutovat.“

Maks Marchetti se jí zadíval přes rameno a mávl rukou. Zoe se otočila a spatřila dva obrovské muže z ochranky. Rychle se obrátila zpátky k Marchetti-mu. „Prosím, nechtěla jsem způsobit nepříjemnosti. Opravdu nejsem paparazzi.“

Ale její slova nedopadla na úrodnou půdu.

„Prosím, vyprovodte tuto mladou dámu ven. A ujistěte se, že už se nikdy nedostane na žádnou z našich dalších přehlídek.“

Zoe spadla brada, zatímco ji každý z mužů popadl jemně, ale pevně z jedné strany. Probodla Marchettiho pohledem. Jak si mohla vůbec myslet, že je nádherný? Byl krutý a chladný.

„Vážně? Dáte mě na černou listinu?“

Odedš se nedostane dovnitř, ani kdyby měla akreditaci. Její sny, že pronikne do módního průmyslu, se rozplynuly v dým.

Ochranka ji začala odvádět pryč. Sledovala fotoaparát, který se bezvládně pohupoval v Marchettiho ruce. „A co můj foťák?“

Zvedl ho. „Přišla jste o něj ve chvíli, když jste se proplížila dovnitř. Na shledanou. Pro vaše dobro doufám, že už se nikdy nevidíme.“

Táhli ji dozadu a Zoe věděla, že by se měla rychle otočit. Ani toho muže neznala, ale rychle se během pár minut přesunula od prvotního zalíbení k čiré nenávisti. Přesto od něj nedokázala odtrhnout pohled.

A co bylo horší, cítila se... ublížená tím, co řekl. Jak doufá, že už ji nikdy neuvidí. Co to mělo sakra znamenat?

Ale přinutilo ji to, aby zavolala: „Vy jste skutečně tím posledním mužem, se kterým bych se chtěla ještě někdy potkat.“

Volnou rukou na ni mávl. Dokonce se pousmál. „Ciao.“

Maks sledoval, jak ochranka vyvádí mladou ženu ven. Bylo to šílené, ale na okamžik měl nutkání se rozeběhnout a říct jim, ať ji pustí.

A co pak? Zamračil se. Budeš se na ni zase dívat?

Zavrtěl hlavou a vrátil se zpátky do sálu.

Sledoval přehlídku zezadu místnosti a sotva vnímal bouřlivý potlesk. A i když měl před sebou ty

nejkrásnější ženy světa, nedokázal vyhnat z hlavy pár akvamarínových očí.

Strnul, když si uvědomil, že ani nezjistil její jméno. Tak strašně ho rozptýlila. Znovu se zamračil. Stejně se ujistí, aby se už nikdy nedostala dovnitř. Nepotřeboval odvádět pozornost.

Zahleděl se na fotoaparát v ruce. Byl to poškrábaný starý nikon, přinejmenším tak dvacet let. Nedaleko od něj stál koš a Maks věděl, že by ho měl prostě vyhodit a udělat tečku za jejich náhodným setkáním. Už nikdy ji neuvidí.

O pár hodin později seděla Zoe sklíčeně u okna vlaku, který mířil zpátky do Londýna. Paříž ji přivítala podzimním sluncem, ale v Londýně bylo pod mrakem, což jen zhoršovalo její náladu. Pokaždé, když si vybavila tu poslední vzpomínku na Makse Marchettiho, jak se na ni usmívá a v ruce drží její foťák, chtělo se jí ječet – nebo brečet.

K jejímu zděšení jí do očí vhrkly slzy. Jak mohla takhle přijít o tátův milovaný foťák? Pravděpodobně teď leží v nějakém koši. A paměťová karta s fotkami je zničená.

Mimoděk se dotkla rtu. To kvůli němu přišla k téhle jizvě. Vlastně k oběma, když jejich auto před sedmnácti lety nabouralo a uvnitř zemřeli oba její rodiče a mladší bratr. Bylo jí osm. Ben oslavil páté narozeniny.

Držela foťák a táta se k ní na okamžik obrátil a nabádal ji, aby byla opatrná. A pak... všechno kolem ní vybuchlo v záchvatu bolesti a svět se nadobro změnil. Stal se z ní sirotek a ten foťák byl jediná věc, která tu nehodu přežila.

Zoe odtáhla ruku a pevně zavřela oči, jako by tak mohla zahnat nevíтанé myšlenky. Právě teď o ně nestála. Už tak je dost často vídala ve svých nočních mürách.

Otevřela oči a zaplašila emoce. Byla to pouze její

chyba, že o ten foťák přišla. Neměla být tak impulzivní. Kdyby jí jeden z kolegů neřekl, že by mohla mít reálnou šanci získat nějaké kontakty, pokud by se jí povedlo dostat na skutečnou přehlídku, nemusela by o tom vůbec přemýšlet.

Přešel jí mráz po zádech, když si na Makse Marchettiho vzpomněla. Jeho přítomnost byla tak... intenzivní. Pohlcující. Musela si přiznat, že i navzdory stresující situaci, ve které se vlastní vinou ocitla, si připadala neuvěřitelně naživu. A nemělo to nic společného s adrenalinem, který jí v tu chvíli koloval v žilách.

Prohlížel si její jizvy. Všichni to dělali, jakmile si jich všimli. Už si zvykla na nepříjemný pocit, když vytřeštili oči a následně střelili pohledem, aby se ujistili, že si toho nevšimla. Následoval provinilý nebo omluvný úsměv. Bylo to trapné.

Zoe věděla, že má štěstí. Nebyla *tak* znetvořená. Jenže když se na ni Maks Marchetti podíval, nepocítovala obvyklý rušivý pocit. Sklopila hlavu, protože cítila něco jiného.

Okamžitě ztuhla. Bylo to stejný pocit, který ji přinutil důvěřovat někomu, kdo ji nakonec zradil.

Kdo se málem zasloužil o víc než jen zradu.

Vlak zpomalil a Zoe zanechala škodlivých myšlenek. Místo toho se zadívala ven.

Už nebyla naivní mladá holka. Pokud se jí teď zalíbil nějaký muž, dávala si dvojnásobný pozor. Věděla, že touha dokáže zastřít pravdu, dokud není téměř pozdě.

Zastavili na nádraží St. Pancras.

Ale stejně se nedokázala ubránit myšlenkám... Proč i přes své zkušenosti měla pocit, jako by o něco přišla, když Makse Marchettiho už nikdy neuvidí?

Bylo to směšné. Právě teď se nejspíš bavil na party, zatímco Zoe se proplétala spletitým bludištěm londýnského metra, aby se dostala do svého malinkého bytu ve východní části města. Jejich světy nemohly

být vzdálenější. Ona byla vyděšená až do morku kostí. On přetékal sebevědomím.

Udělal jí za pokus proniknout do uzavřeného světa pořádnou lekci. Popravdě její záliba ve fotografování byla jen koníček, který ji dostal do pořádného problému. Vidina, že se z něj stane její práce, se vzdala čím dál víc. A ona se musí v mezičase postarat o živobytí.

O dva týdny později, Londýn

Zoe necítila ruce a tváře jí z falešného úsměvu bolely. Těžký tác se na okamžik odlehčil, aby vzápětí zase ztěžkl v nekonečném kolotoči, při němž roznášela sklenky šampaňského mezi nejbohatší londýnskou smetánkou.

Jaká ironie, že cateringová firma, ve které na částečný úvazek pracovala, měla zrovna dneska na starosti módní večírek. Představení nového uměleckého ředitele jednoho z významných módních domů, které se konalo v jejich vlajkovém obchodě na Bond Street. A samozřejmě, že ho vlastnila Marchetti Group.

Zoe se zjezily vlasy v zátylku, ale rychle ten nepříjemný pocit zahнала. Vinila z toho stažený účes, který patřil k práci. Vždycky si připadala příliš odhalená, když měla vlasy v culíku. A kvůli tomu se zase cítila provinile. Koneckonců jizvy byly připomínkou nehody, která určovala její život.

Přikázala si nebýt paranoidní. Maks Marchetti zůstal v Paříži. Těžko bude obrážet všechny akce spojené s jeho firmou.

Vytlačila ho z mysli a zamířila opačným směrem v naději, že se jejímu tácu brzy zase odlehčí.

Krev jí ztuhla v žilách, když si všimla osoby na druhé straně místnosti. Byl vysoký, se širokými rameny. Krátké tmavě blondaté vlasy se mu ve světle zářivek leskly. Měl na sobě šedý oblek s rozhalenou košilí. V ruce držel poloprázdnou sklenku šampaňského